

sel, da med tolikimi grobovi ne bo mogel najti tistega, ki ga bo krasila njegova ljubljena bela astra. Opo- gumi se torej in pravi: »Prosim, dra- ga gospa, ali smem nesti z vami ve- nec na pokopališče?« »Da,« je odvr- nila gospa in ga pogladila po glavici, »če si tako prijazen, pa pridi sem- kaj v soboto proti večeru; takrat se odpeljem na pokopališče.« Nato mu je gospa podala roko, ki jo je deček hvaležno stisnil.

Ko sta v soboto zvečer prišla na pokopališče, je gorelo na grobeh že nebroj lučic. Bil je lep, tih večer. Lahna meglica, ki je čez dan ležala nad mestom, se je dvignila in pri- kazale so se zvezde, ki so se tako lepo ujemale z lučkami na grobeh, kakor da se tudi one spominjajo mrtvih. Deček je prižgal svečke, gos- pa pa je položila venec na grob. Bela astra se je svetila v krogu svo- jih sestic, a govorila ni več. Če jo je Petrček še tako gledal, — nje- nega glasu ni več začul. Toda njen obrazek je žarel v taki sreči, da je bil Petrček vseeno zadovoljen. Ne- kaj časa je sedel na belo popleskani klopi poleg gospe, ki je tiho jokala ob grobu. Nihče ni govoril. Le sem-

patja je bilo slišati korake ljudi, ki so hodili mimo.

Nato se je gospa ozrla okrog se- be in pokazala na okrašene in raz- svetljene grobove, rekoč: »Kako lepo je to, da se ljudje tako spomi- njajo svojih rajnih. In na vseh gro- bovih toliko aster! Da, astra je res cvetica praznika mrtvih!«

»In moja mala bela astra je naj- lepša izmed vseh!« je vzkliknil Pe- trček. »Tako je želela biti znak lju- bezni, kakor njene sestrice, in njena želja se ji je izpolnila.«

»Ona je to želela?« je vprašala gospa. »Da, sama mi je to povedala tisti večer, preden ste jo kupili.« Gospa se ni prav nič čudila, da je mala cvetica znala govoriti. Poki- mala je in odvrnila: »Bo že tako ka- kor praviš; no, sedaj je pa srečna.«

»Govori pa nič več,« je otožno pripomnil Petrček.

»Njeno hrepenenje se je izpol- nilo. Kaj naj sedaj še pove?«

Kmalu nato sta se gospa in deček ločila od groba in male astre ter od- šla domov. Petrček pa se je vse življenje spominjal tiste tihe ure, ko mu je mala, skromna bela astra zaupala svojo bol.

Oktobrska pesem

Slana je pobrala cvetje,
prazni, pusti so vrtovi,
burja zazvižgala spet je
nad poljanami, gozdovi.

Ena sama roža rdeča
v tihem vrtu je ostala:
to ljubezen je goreča,
ki nam v srcih je pognala.

Na Oplenac jo nesimo,
tja, kjer Mučenik počiva,
svetle lučke z njo prižgimo
Njemu, ki v gomili sniva...

Vinko Bitenc